

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

lentacv-||la noui testamenti Cardi.||nalis sancti Xisti.||

Cajetan, Thomas

Colonie, 1526

VD16 V 1243

lentaculi octavi questio prima.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34421

Ientaculi octauū quēstio prima. Ixxxii

Incipit viij. Ientaculum

in quo declarantur de peccatis quinq̄.

Occurrunt Octauo de claranda de peccatis quinq̄.

Primum est Mat. xij. omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus: spūs autē blasphemie nō remittetur.

Secundū est prime ad Cor. vi. omne peccatū quod cū q̄ fecerit homo extra corpus est: q̄ autem fornicat in corpus suū peccat.

Tertium est i. Ioan. vlti. Qui scit fratrem suū peccare peccatum nō ad mortem, petat, et dabit ei vita peccanti nō ad mortē: est peccatū ad mortem, nō pro illo dico vt roget quis.

Quartū est Apo. iij. vtinā esses calidus aut frigidus: sed q̄ tepidus es, incipiam te euomere ex ore meo: q̄a dicis, diues sum, et locupletatus, et nullius egeo: et nescis quia miser es et miserabilis et pauper et cecus et nudus.

Quintū est Apo. vlt. q̄ nocet noceat adhuc: et q̄ sordidus est sordescat adhuc.

Circa primū Matth. xij. (omne peccatū et blasphemia remittetur hominibus, spūs autē blasphemie nō remittetur) dubiū occurrit de differentia posita inter spm blasphemie et reliqua peccatā hominū quātum ad hoc quod spūs blasphemie nō remittetur, reliqua vero remittentur. Nam aut est sermo de remissioe quātū est ex natura peccati. Et sic nō saluat differentia posita: q̄a cōmune est omni peccatō mortali, q̄tū est ex parte

¶

Ientaculi oct. vii questio prima.

sui esse irremissibile: quum ratiat hominē dignum
eterna morte, et p̄stituat inimicū deo. Aut est sermo
de remissione secundū potentiā. Et nec sic saluatur
differentia posita: quia cōmune est omni peccato
mortali posse remitti, non solū p̄ om̄ipotētiam dei,
sed p̄ misericordiā ei⁹ solitā, tā p̄ sacramētū q̄ p̄ sa-
cramentum penitentie. Aut de remissione in actu:
hoc est quod reliqua remittentur: hoc nō. Et nec
sic saluatur differentia posita, sed vtrinq; falsa vide-
tur, nam nec de omnibus reliquis peccatis hominū
verificatur q̄ quandoq; remittentur hominib;
bus: quū multi damnentur p̄pter huiusmodi pee-
cata, nec pro vero asserēdum est aliquod quodcūq;
q̄ sit illud peccatum hominis in hac vita quod nū-
quam remittetur: quoniā affirmare hoc, est pone-
re hominē illum in desperationē, nam si certifica-
tus esset quis per domini sententiā quod peccatum
spiritus blasphemie nunquā remittetur, haberet
causam desperandi habens tale peccatū: vtpote cer-
tus de non consequendo remissionē.

Ad hoc Dicit, q̄ quū manifeste spiritus bla-
sphemie distinguatur in litera cōtra
blasphemiam, videtur p̄ spiritū blasphemie intelligē-
dū quoddā speciale blasphemandi genus, quod iū-
dicio meo cōstat ex maligna machinatione aduer-
sus deū: dū aliquis ad hoc dat operā vt que dei esse
cognoscit aut putat destruat, puertat, alij attribu-
at &c. huiusmodi enī blasphemie gen⁹ merito blasphemie
spūs appellatū est, p̄pter plenitudinē rationis bla-
sphemandi. Et p̄pter cōsuetū loquēdi morē q̄ appel-
lamus hominē om̄ibus opponentē habere spm̄ cō-
tradictiōis, ita huiusmodi malignātes dicuntur habere

Ientaculi octaui questio prima lxxxij;

spiritum blasphemie. Inter hoc igitur crimen spiritus blasphemie, et alia peccata et ipsas blasphemias differentia quo ad remissionem est, quod reliqua regulariter loquendo remittuntur hominibus, hoc autem regulariter loquendo nunquam remittitur. Ita quod dominus hanc differentiam reuelasse videtur in hoc testamento. Et quavis etiam istis si penitentiam agerent venia daretur, disposuit tamen diuina iustitia punire istos impenitentes peruenire. Ita quod sub hac dominica reuelatione cadit non solum negatio remissionis, sed negatio domini penitentiae, tanquam si dictum fuerit, quod peccantibus spiritu blasphemie nunquam concedetur remissio: quia nunquam concedetur eis gratia penitendi, exigente hoc maxima illorum nequicia.

Ad dubitationem igitur respondetur quod sermo est de actuali remissione non simpliciter et absolute, sed regulariter: hoc est secundum commune cursum.

Et quum obijciatur quod non omnia reliqua remittuntur etiam secundum eundem cursum, respondetur dominum non dixisse quod reliqua remitterentur singulis hominibus, sed dixit quod remittentur hominibus: ad quod verificandum sufficit quod remittantur aliquibus hominibus.

Quod vero obijciatur de desperatione, soluitur dicendo quod talis non debet desperare: quoniam deus non aliquid ligauit misericordiam suam communi cursui, sed propter illum seorsum supra illum pluries misertus inuenit peccatores: ut patet de Latrone, de Paulo, de Magdalena, quos supra commune cursum statim ita euexit. Omni ergo conatu ieiunijs et elemosynis et orationibus, aliisque suffragijs tanto magis conari talis deberet ad diuinam implorandam misericordiam, quanto remotiore se ab illa constituit. Nec de primo.